

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

ערכין-אין מקדישין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
הכהנים והלויים מקדישין לעולם וכו'.													■ <
בשלמא גואלין אצטריך, לאפוקי מישראל דלא פרקי אלא עד יובל, קא משמע לן דכהנים ולויים גואלין לעולם, אלא מקדישין, מאי איריא כהנים ולויים? אפי' ישראל נמי													⚡ ◇
וכי תימא: בשנת היובל עצמה													!
הניחא לשמואל דאמר: בשנת היובל עצמה לא קדשה, קמ"ל דכהנים ולויים מקדישין לעולם, אלא לרב מאי איריא כהנים ולויים? אפי' ישראל נמי													⚡
ולטעמיה, בין לפני היובל בין לאחר היובל למה לי? אלא אידי דתנא רישא לפני היובל ולאחר היובל, תנא נמי סיפא בין לאחר היובל בין לפני היובל ואידי דתנא רישא אין מקדישין ולא גואלין, תנא נמי סיפא מקדישין וגואלין.													! ◇
הדרן עלך אין מקדישין													◇

ערכין-המקדיש שדהו		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
המקדיש את שדהו בשעה שאין היובל, ואמר לו פתח אתה ראשון, שהבעלים נותנין חומש, וכל אדם אין נותנין חומש.											■
מעשה באחד שהקדיש שדהו מפני רעתה, אמרו לו פתח אתה ראשון, אמר הרי היא שלי באיסר	[ת"ק]										◆ ■
לא אמר זה באיסר, אלא בביצה, שהקדש נפדה בכסף ובשוה כסף	רבי יוסי:										◆ ■
אמר לו הגעתיך, נמצא מפסיד איסר ושדהו לפניו.											■ ◇
המקדיש שדהו בשעה כו'.											■
אומרין?											⚡
כופין	והתניא:										■ ⚡
מאי אומרין נמי? כופין.											! ◇
ואיבעית אימא: מעיקרא אומרין, אי צאית - צאית, ואי לא - כופין.											! ◇
שהבעלים נותנין חומש וכו'.											■
מאי אירא שהבעלים נותנין חומש? תיפוק ליה דאידי דחביבה עליה, טפי ופריק לה ועוד, מצות גאולה באדון											⚡
חדא ועוד קאמר, חדא, דאידי דחביבה עליה טפי ופריק לה ועוד, מצות גאולה באדון היא ועוד, שהבעלים נותנין חומש כו'.											! ◇
מעשה באחד שהקדיש שדהו וכו'.											■
לימא בהא קמיפלגי, דר"י סבר: שוה כסף ככסף, ורבנן סברי: שוה כסף אינו ככסף, והא ק"ל דשוה כסף ככסף											⚡
דכולי עלמא שוה כסף ככסף, והכא בפודין בדבר שאין בחומשו שוה פרוטה קמיפלגי											!
איסר דאיכא בחומשו שוה פרוטה פרקינן	ת"ק סבר:										◆ ■ ! ◇
כביצה נמי פרקינן.	רבי יוסי סבר:										◆ ■ ! ◇
אמר לו הגעתיך, נמצא מפסיד איסר ושדהו לפניו.											■
סתמא כרבנן.											■ ◇
אמר אחד הרי הוא שלי בעשר סלעים ואחד אומר בעשרים ואחד אומר בשלשים ואחד אומר בארבעים ואחד אומר בהמשים, חזר בו של חמשים - ממשכנין מנכסיו עשר, חזר בו של ארבעים - ממשכנין מנכסיו עשר, חזר בו של שלשים - ממשכנין מנכסיו עשר, חזר בו של עשרים - ממשכנין מנכסיו עשר, חזר בו של עשר - מוכרין אותו בשווי, ונפרעין משל עשר את המתר.											■
הבעלים אומרים בעשרים וכל אדם אומרים בעשרים - הבעלים קודמין, מפני שהם מוסיפין חומש.											■
אמר אחד הרי הוא שלי בעשרים ואחת - הבעלים נותנין עשרים ושש											■ ◇
בעשרים ושתיים - הבעלים נותנין עשרים ושבע											■ ◇
בעשרים ושלוש - הבעלים נותנין עשרים ושמונה											■ ◇
בעשרים וארבע - הבעלים נותנין עשרים ותשע											■ ◇
בעשרים וחמש - הבעלים נותנין שלשים שאין מוסיפין חומש על עלויו של זה.											■ ◇
אמר אחד הרי הוא שלי בעשרים ושש, אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר - הבעלים קודמין, ואם לאו - אומר לו הגעתיך.											■ ◇
לא שנו אלא שכן ארבעים עומד במקומו, אבל אין בן ארבעים עומד במקומו - משלשין ביניהן.	רב חסדא:										■ ◇
חזר בו של ארבעים - ממשכנין עשר	תנן:										■ ◇
אמאי? ליתן בר חמשין בהדיה											⚡
דליכא בן חמשים.											! ◇
חזר בו בן שלשים - ממשכנין מנכסיו עשר											■

אמאי? וליתן דבן ארבעים בהדיה					?				כו:
דליכא בן ארבעים.					!				כו:
חזר בו בן עשרים - ממשכנין מנכסיו עשר						■			כו:
אמאי? ליתן דבן שלשים בהדיה					?				כו:
דליכא בן שלשים.					!				כו:
אי הכי, אימא סיפא:					?				כו:
חזר בו של עשר - מוכרין אותה בשויה ונפרעין משל עשר את המותר	[סיפא]				?	■			כו:
ליתב דבן עשרים בהדיה					?				כו:
וכי תימא, ה"נ דליכא בן עשרים					!				כו:
אי הכי, נפרעין משל עשרה, נפרעין ממנו מיבעי ליה					?			◇	כו:
לא קשיא: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.	אלא אמר רב חסדא:				!			◇	כו:
חזרו כולן כאחד - משלשין ביניהם	תניא נמי הכי:				■	■		◇	כו:
ממשכנין מנכסיו עד עשר	והא אנן תנן:				?	■		◇	כו:
אלא לאו שמע מינה כדרב חסדא, שמע מינה.					!	■		◇	כו:
איכא דרמי להו מירמא								◇	כו:
חזר בו של עשר - מוכרין אותה בשויה ונפרעין משל עשר את המותר	תנן:				?	■			כו:
משלשין ביניהם	והתניא:				?	■			כו:
לא קשיא: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.	רב חסדא:				!				כו:
הבעלים אומרים בעשרים וכל אדם בעשרים וכו'.								■	כו:
למימרא דחומש עדיף					?				כו:
בעל הבית אומר בסלע ואחד אומר בסלע ואיסר - של סלע ואיסר קודם, מפני שמוסיף על הקרן	ורמינהו:				?	■		◇	כו:
הכא דחומשא רווחא דהקדש הוא - חומש עדיף, התם דחומשא רווחא דבעל הבית - קרנא תיפרוק שפיר, חומשא לא איכפת לן.					!			◇	כו:
אמר אחד הרי הוא שלי כו'.								■	כו:
בעשרים וחמש - נותנין שלשים								■	כו:
ולימרו הבעלים: אתא גברא בחריקין					?				כו:
דאמור בעלים דינר.					!				כו:
וליתני דינר					?				כו:
לא דק.					!				כו:
ולא?					?				כו:
אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר - בעלים קודמין	והא קתני:				?	■			כו:
דאמור בעלים פרוטה, ולא דק.	אלא אמר רבא:				!			◇	כו:
שאיין מוסיפין חומש על עלויו כו'.								■	כו:
לא שנו אלא שלא נישום הקדש בג, אבל נישום הקדש בג - מוסיפין.	רב חסדא:							■	כו:
מוסיפין	תניא נמי הכי, בית שמאי:				◇	■		◇	כו:

